

<http://portal.verslista.hu>

Boltizár

Ottó

Halas írásaimból.

Limitált példány

A Verslista kiadványa – 2017.

A nevem Boltizár Ottó, és Sarkadon élek. Jelenleg kutatóként dolgozom Szarvason a Halászati Kutatóintézetben. Gyermekkorom óta érdekelnek a természet nehezen megismerhető összefüggései. A halak és a hidrobiológia iránti érdeklődésem 8 éves koromban a horgászattal kezdődött, és a mai napig tart. Példaképeim Fekete István és Széchenyi Zsigmond. Az ő elbeszélései ösztönöztek történetek írására, melyekkel néhány éve foglalkozom.

Írásaimban a személyesen átélt események, kalandok történeteseit elevenítem meg, humoros átvitt értelmekkel, hasonlatokkal és némi öniróniával tarkítva, miközben mindig bemutatom a helyszínt, a tájegységet, ahol a történet játszódik.

Elbeszéléseim egyes részeit „horgásnyelven” írtam, mivel az írásaim is főként azoknak szólnak, akik horgásznak, vagy legalább gyermekként kapcsolatba kerültek a vízparti lét, és a halfogás élményével. Ebből következik, hogy írásaimban található olyan kifejezések, amelyeket a nem horgász olvasó nehezen tud értelmezni.

Történeteimmel főként azoknak az olvasóknak kívánok élményt szerezni, akik horgász múltjukban találkoztak már hasonló élethelyzetekkel, mint amelyekről írok.

Hosszú távon írásaimmal szeretnék egy teljes körű képet adni az elmúlt 10-15 év, és jelenkorunk hazai horgász kultúrájáról, szeretném bemutatni a különböző horgászrétegek mindennapi szokásait, értékrendjét, a vizek állapotát. Mindezt a magam által látott és tapasztalt élmények alapján, valós történetekkel tűzdelve kívánom papírra venni.

Egy életforma születése...

Rohannak a mindennapok! Húszas éveim végéhez közeledve, már engem is magába szippantott e nyüzsgő világ nyughatatlansága. Ettől függetlenül szerencsés embernek érzem magam, mivel az ország egyik legszebb tájegységére, a Körösök völgyébe születtem.

Arra a vidékre, ahol az őstermészet harmóniája még nem lett alárendelve emberi érdekeknek, ahol az erdők és a rétek megszokott zajait még nem szabdalta szét a városi zsongás, ahol a napkelte pontos időpontját sárgarigók kiáltozzák szét magányos nyárfák tetejéről a későn ébredőknek, napnyugtakor pedig sáskák, és fülemülék altató dala ejti fogságba a nappal hangjait, miközben álomba ringatja a természetet.

Gyermekként ebben a közegben törekedtem a környezetem minél alaposabb megfigyelésére, feltérképezésére.

Rajongtam a természetért! Vizszonzásul felejthetetlen, és tanulságos élmények sorozatát kaptam tőle. Mindig beleírt valamit a biológiai emlékkönyvembe, sokszor a legerősebben fogó tintájával, mivel egy-egy sor az azóta ráfordított lapok alól is jól látszik, tisztán kiolvasható.

Sok időt töltök gondolkodással, főleg, ha a természetben vagyok.

Ezekben a nyugodt perceimben gyakran megfogalmazódik bennem a következő, első hallásra egyszerűnek tűnő kérdés.

Miért éppen a halak váltak a kedvenc állataimmá?

Akárhogy elmélkedek, erre most nem tudok egyértelmű választ adni. Az első feltételezésem azt sugallja, hogy ösztönösen történt minden. Talán azért, mert szeretek bepillantást nyerni a természet rejtélyes és ismeretlen dolgaiba. Érdekelnek az összefüggések. A halak pedig természetüknél fogva ilyenek. Rejtett életet élnek, nehezen lehet őket megfigyelni, a közelükbe férkőzni, de ha mégis sikerül, kivételes élmény részese lehetek.

A szenvedélyem valójában nem a halakkal kezdődött, hanem a lepkék, később pedig a bogarak gyűjtésével. Hét éves koromban, már harminc darabos lepkegyűjteménnyel büszkélkedtem, ráadásul faj szerint ismertem az összes egyedet. Volt közöttük sakktablalepke, kis gyöngyházlepke, a talanta lepke, hogy csak néhányat említsek. Egy idő után már azt is tudtam, hogy melyik védett, és melyik nem.

A szüleimmel minden évben elmentünk nyaralni az ország valamelyik részére, de legtöbbször a Mátrába, Mátraszentimrére. Rengeteget túráztunk, nyolc évesen már a hétszáz métert meghaladó ágasvári hegycsúcst is megmásztam. Ez a természeti értékeit tekintve csaknem érintetlen, őstölgyes által borított hegy a mai napig az egyik kedvenc helyem. Ugyancsak megkedveltem a Szén-patak völgyét, de a Bagolyirtás és Fallóskút között elterülő gyertyános sarjerdőt is, ahol a későbbi nyaralások alkalmával kosárszámra gyűjtöttem a gombát.

Abban az időben ezek a nyaralások lényegesen hozzájárultak a lepke-, és bogárfajok iránti gyűjtőszenvédélyem, és a természetközponitú élet-szemléletem kialakulásához.

Ahogy teltek a gyermekéveim, az érdeklődésem középpontja egyre inkább a halak felé terelődött. Emlékszem, hogy napról-napra, hétről-hétre egyre sürgetőbb készíítést éreztem a halak megismerése iránt. Talán a halak elérhetetlensége erősíítette ezt a vonalmat?

Igaz, hogy a családom minden tagja szereti a természetet, de tudomásom szerint, még a távoli rokonaim között sem volt olyan személy, aki horgászott volna, vagy valamilyen formában kapcsolatban lett volna a halakkal. Ilyen feltételek mellett nem volt könnyű az „ismerkedés”.

Halovány, már-már a feledés küszöbén átsikló, emlékfoszlányokat kerget az agyam. Az egyik pillanatban elővillan egy-egy emlékkép, a másikban pedig elszökik. Lassan mégis összeállnak a képkockák egy nehezen előhívható filmszalaggá...

Hét, vagy nyolc éves lehettem, már pontosan nem emlékszem.

A nyári szünet néhány napját Gyulán töltöttem a nagymamámmal. Nem igazán foglalkoztattak a mindennapi, „jó gyerekeknek” szánt játékok. Én mindig valamilyen különleges elfoglaltságon törtem a fejem.

Az egyik délután felmerült bennem az alábbi ötlet!

Hogyan tudnék közelebb kerülni a horgászat élményéhez, hal és horgászfelszerelés nélkül?

Erre mihamarabb egy könnyen megvalósíítható megoldást kellett találnom. Rajzlapokat kértem mamámtól. Egymás mellé ragasztottam öt lapot, majd egy legalább másfél méter hosszú kék marlint rajzoltam rá, részletesen kidolgozva, és zsírkrétával kiszíínezve. Miután elkészült leendő

zsákmányom, ollóval kivágtam. Sokáig gyönyörködtem benne, mert szinte majdnem olyan volt, mint egy igazi.

Vajon hogyan fogjam ki? - kérdeztem magamtól félhangosan, majd körbenéztem a szobában abban reménykedve, hogy valamilyen horgászatra alkalmas eszközt találok.

Káprázatos szobanövényei voltak mamámnak. Az egyik cserépben megakadt a szemem egy hosszú fapálcán, amely a legnagyobb fikuszt támasztotta. Kihúztam a virágföldből, majd az egyik fiókból madzagot és gémkapcsot vettem elő. A madzag egyik végére a botot, másik végére a kapcsot kötöttem, amely a horog szerepét töltötte be. A „horgot” a papírmarlin szájába akasztottam, majd megkezdődött a „fárasztás”, amely szerencsére sikerrel végződött.

Tovább elmélkedtem! Miért éppen kék marlinra horgásztam? Egy olyan tengeri halra, amit még soha életemben nem láttam... Miért nem egy hazai őshonos fajra? Harcsára vagy süllőre?

Amikor úgy gondoltam, hogy erre a kérdésemre nem fogok érdemleges választ kapni, valami mégis eszembe jutott.

Emlékszem egy híres természetfilmsorozatra, melyet azokban az években játszottak. A film címe: Az Atlanti-óceán rejtélyes világa. Hidrobiológiai jellegű témái gyorsan lekötötték a figyelmemet. Alig vártam a szombat délelőttöket, hogy nézhessem az új részeket. Ebben a filmben láttam a marlin-horgászatot. Egy másik részben a halbiológusok vizsgálatra szánt halfajokat gyűjtötték a Sargasso-tenger moszatrengetege közül. Egy kicsit irigykedtem is rájuk. Belülről jövő, őszinte vágyat éreztem arra, hogy felnőtt koromban - de ha lehetőség adódik rá, akkor minél hamarabb -, én is hasonló tevékenységgel foglalkozzak. Kifogom majd a halakat, és megvizsgálom őket - szőttem álmaimat. Abban viszont biztos voltam, hogy ha a kigondolt álmaim egyszer valóra válnak, akkor főként édesvízi halakkal szeretnék foglalkozni. De hol vagyok még ettől - térítettem észhez magam! Valahogy mégis el kell indítanom ezt a folyamatot! Helyettem senki nem fogja megtenni az első lépéseket! Sokáig csak ezek a gondolatok cikáztak a két agyféltekém között. Teltek-múltak a hetek, s a horgász-zsákmányaim között már papírból készült szivárványos pisztráng is szerepelt.

Egyszer azonban, váratlan fordulatot hozott az élet...

1993 augusztusát írjuk.

Egyik délután a szüleim meglepetésszerűen közölték velem, hogy most kivételesen nem a Mátrába megyünk nyaralni, hanem a Balatonra, még-hozzá Balatonboglárra. Nagyon örültem, hiszen teljesen biztos voltam benne, hogy végre „valódi” halakat is láthatok majd. Ezekben az években apukám a sarkadi termelőszövetkezetben dolgozott gépészmérnök-ként. Ekkor még üzemeltek a szakszervezeti üdülők. A balatonboglári is éppen ilyen volt. Autóval érkeztünk a szálláshelyünkre. Már az első nap délutánján megismerkedtem egy nálam fiatalabb lánnyal, Dórival. (Már akkor is az udvarlás...)

Ismerkedés után szüleimmel fürödni indultunk a közeli szabadstrandra. Ekkor láttam életemben először a Balatont. Közben Dóri is megérkezett a szüleivel. Lassan, de biztosan bemelegsztem a vízbe. Nem a strandoláson járt az eszem, hanem a partszéli kövek között kutakodtam, hátha találok valami érdekeset. Találtam is! A köveket fedő moszatrétteg között patkányfültre emlékeztető, apró kagylókat fedeztem fel, szorosan egymáshoz tapadva. Vándorkagylók (népies nevén kecskekörömkagylók) voltak, de mivel otthon még nem láttam ezt a fajt, így nem ismertem. Dóri utánam sétált a kövek közé, s én olyan büszkén mutattam neki a markomban azt a néhány, moszattal bevont apró kagylót, mintha igazgyöngyöket találtam volna. Ő is kedvet kapott a „kincskereséshez” s így már együtt böngészünk tovább. Aztán fürödtünk, úszkáltunk, majd ismét keresgélünk. Beljebb, a nádas szélén már méretesebb béka-, és tavi kagylókat is találtunk.

Az egyik pillanatban Dóri hozzám szegezett egy váratlan kérdést! „Te is szoktál horgászni?”

Álltam, és néztem! Olyan meglepődötten, mintha a kezemet kérte volna meg. Közben villámgyorsan végig gondoltam, vajon mennyire lenne „vonzó” számára, ha beszámolnék az addigi horgászélményeimről: a marlin, és a pisztrángfogásról! Nem mertem elmondani, így hát őszinte, lényegre törő választ adtam: Még nem horgásztam soha, de nagyon szeretném kipróbálni!

Dóri közölte velem, hogy ő sem szokott horgászni, de a bátyja, és az édesapja sok nagy halat fogtak már, és holnap hajnalban is kint fognak horgászni a mólón. A mindeni! Több se kellett nekem! A halak mégis csak jobban vonzanak, mint a kagylók! - súgta egy belső hang. Megkértem Dóri apukáját, Szilárd bácsit, hogy hadd mehessek velük én is a hajnali pecázásra. Igent mondtak, s a szüleim is támogatták az ötletet. Repdestem a boldogságtól! Végre itt a rég várt lehetőség!

Másnap, hajnali öt órakor a mólón találtam magam Szilárd bácsi, és fia társaságában. A felkelő nap első sugarai néha-néha belevakítottak a szemembe, miközben szünet nélkül figyeltem a zsinórra helyezett „kutyanyelv” típusú kapásjelzőt, amely az enyhe szélben monoton ritmust felvéve táncolt a fodrozódó vízfelszín felett. Eközben sirályok és küszvágó csérek rótták fáradhatatlan köreiket a kikötő körül. Ők is ugyanazzal a céllal érkeztek, mint mi, csupán a halfogási módszereinkben volt némi eltérés.

Egy váratlan pillanatban aztán...

Kifeszült a zsinór, felugrott a kutyanyelv, és bum! Az akasztás után Szilárd bácsi óvatosan tekerte az orsót. A viszonylag kemény bot hajlásából ekkor még nem igazán tudtam megállapítani, hogy van-e rajta valami, vagy nincs, ezért kérdezősködni kezdtem.

Megvan? Rajta van?

Meg kell, hogy legyen - felelte Szilárd bácsi!

A következő percben már a part menti kövek között ficáncolt a hatalmas bodorka. Legalább hatvan dekás lehetett. A kezembe vettem! Hirtelen ugrott egy nagyot, jól megfürdött a porban, de ismét megfogtam. Különleges érzés volt! Különleges, és szokatlan. Tulajdonképpen életemben először fogtam halat a kezemben. Először éreztem a kezemen hal-szagot! Nagy pillanatok voltak ezek! Nagyon nagyok!

A bodorka után néhány természetes ezüstkárász, majd egy két kilós körüli ponty tette felejthetetlenné ezt a csodás hajnalt. A szállásunkra visszatérve délutánig tartó halpucolás vette kezdetét. A munkafolyamatban csupán vizuálisan vettem részt, mivel előtte még sosem pucoltam halat. Emlékeim szerint egy fatőkén ültem, és részletesen megfigyeltem a feldolgozás minden egyes lépését, a pikkelyzet eltávolításától a

ponty „keserűfogának” kivételéig. A pucolást követően Szilárd bácsi újabb, meglepetésszerű terveit közölte. Mégpedig azt, hogy meghívja az üdülő lakóit egy halászléből, és sült halból álló vacsorára.

Amíg a paprikába forgatott keszegek forró olajban pirultak a benti gáztűzhelyen, addig a halászlé bográcsban rotyogott az udvaron. A lakoma közben gyakran eszembe jutott a halfogás élménysorozata, melynek hatására sokkal élvezetesebben fogyasztottam (és persze szálkáztam) a halakat, mintha azok vásárolt példányok lettek volna. Ezen az estén ettem először „normális halat”, vagyis olyat, amelyik nem tengerből, vagy tógazdaságból, hanem természetes vízből származott. Csodálatos este volt!

Másnap fürdőzéssel töltöttük a napot. Apukám ekkor kezdett el beavatni az úszás tudományába. Folyton azt hajtogatta, hogyha horgász szeretnék lenni, akkor az úszás az elsődleges feltételek közé tartozik. A nyaralás utolsó estéjén, augusztus 20-án szüleimmal ellátogattunk az ugyancsak Balatonbogláron megrendezett borfesztiválra, ahol megtekintettük Szandi koncertjét, s a hatalmas tábortűzet, majd végül a tűzijátékot. Ez utóbbit szintén itt láttam először.

A hazaindulás napjának reggelén Szilárd bácsi összeállított nekem egy úszós keszegező felszerelést, melyet egy kis műanyag létrára tekerve adott a kezembe, majd azt mondta: „Ha hazamész, keress egy tavat, vagy egy csatornát, és fogjál vele jó sok halat”.

Amikor indulás előtt bepakoltunk a fehér Daciánk csomagtartójába, eszembe jutott, hogy az utolsó strandolás során gyűjtött kagylókat, - amelyek csaknem egy napig heverték a bejárati ajtó melletti újságpapíron -, feltétlenül vinniük kell magunkkal. Becsomagoltam egy reklámszatyorba, majd anyukám a kalaptartóra helyezte a „gyűjteményt”, a hátsó szélvédő alá. Azt, hogy miért ragaszkodtam ennyire mézsvázás zsákmányaimhoz, a mai napig nem tudom, de mindenesetre autóillatsítóra nem volt szükség a több mint 300 km-es hazaút során. Még most is emlékszem az út közben szedett pipacsokra, melynek szirmai ide-oda csapkodó ritmustalan táncot jártak, a kényszerűségből lehúzott ablakok közt süvítő menetszélben.

Véget ért a csodák hete! Ha pontosabban szeretnék fogalmazni, akkor inkább úgy írom, hogy az új élmények hete. S hogy manapság miért sorolom az új élményeket a csoda-kategóriába? Valószínűleg azért, mert az életkor előrehaladtával egyre ritkábban vagyunk részesei olyan élményeknek, amelyekhez teljesen új, addig még nem tapasztalt érzelmek társulnak. Ilyenek az első horgászélmények, az első nagy hal, az első barátnő, az első sítábor, az első év a főiskolán... Vagyis mindenből az első. Ugyanabból az élményből a második, a harmadik, és az utána következő már kisebb jelentőséggel bír, és az érzelmi töltetük is sokkal gyengébb, megszokottabb. Egy bizonyos életkor után ezek az első élmények olyannyira ritkává válnak, hogy szinte csodaként tekintünk bekövetkezésükre. Ezen a nyaraláson rövid idő alatt annyi új élményben volt részem, hogy felnőtt fejjel csak a csodák heteként emlegetem, hiszen az itt történt események váltották ki belőlem a horgászathoz, a halakhoz, és a vizekhez fűződő szoros kötődésemet, melyek mára életformámmá alakultak.

A Fekete-Körös

Az első küszök

Hosszú és körülményes út vezetett az önállóan fogott halaimhoz. Főleg az elsőhöz, mert az azt követők már kevésbé voltak óvatosak, könnyebben engedtek a kenyérgalacsin csábításának. Most azonban nem ezzel folytatom! Nem szeretnék a közepébe ugrani. Addig még sok összefüggést kell megmagyaráznom, melyek nem a horgászatról szólnak, - sőt lényegében semmi közük nincs hozzá -, de a végső sikerhez mégis hozzájárultak.

A balatoni nyaralásból hazatérve valamelyest csökkent bennem a horgászat iránti elfogultság. Talán azért, mert kezdődött a sulis - ekkor mentem második osztályba -, de valójában erre se foghatom, mert attól függetlenül, hogy a jobb tanulók közé tartoztam, nem igazán szerettem iskolába járni. A környezetismereten kívül más tantárgy aligha kötött le. Hétvégeken leginkább a saját, és nagyszüleim veteményes kertjében tevékenykedtem. Nagyapámtól és apukámtól rövid idő alatt elsajátítottam a kertészkedés fortélyait, a fametszéstől a gyümölcsfaoltáson át, egészen a szőlőpréselés, és a borkészítés bonyolult folyamatáig. Mindig különleges élménynek számított a gyümölcsszedés, és a cefrekészítés. Voltak olyan napok, amikor több mint húsz veder szilvát, almát és körtét gyűjtöttem össze, és daráltam le apukámmal közösen, amit aztán nagy fehér cefrëshordókba helyeztünk erjesztés céljából. A pálinkafőzés napját minden évben vártam. Ezekre a napokra még lovas kocsin is ülhettem, mivel az egyik szomszédunk azzal szállította el a hordóinkat az Éden-tó melletti pálinkafőzdébe. Az ősz mindig a nagyszabású kerti munkálatok időszaka volt. Közéjük tartozott a kukoricatorés, az ásás, és a beteg, vagy kiszáradt gyümölcsfák csákánnyal történő kivétele, melyet szintén profi szinten elsajátítottam. Később már a nagyobb diófákat is könnyűszerrel „térdre kényszerítettem”. Olvasni nem igazán szerettem, így a hosszú téli napokon a kényszerű tanulás mellett rengő teg természetfilmet néztem, melyekből értékes szakkifejezéseket építettem be a mindennapi szókincsembe. A kedvenc sorozataim közé tartozott az Egyetlen Föld, az Orosz medve birodalma, és a már említett Atlanti-óceán rejtélyes világa. Ezekre kívül mindig szívesen néztem Da-

vid Attenborough természetfilmjeit. Amikor környezetórán hozzászóltam valamilyen témához, előfordult, hogy a tanáraink tátott szájjal néztek ki a fejükből, akárcsak az üveghal a vitrinben.

Mindebből látszik, hogy addig sem unatkoztam, amíg a horgászat nem vált valódi szenvedélyemmé.

Aztán szép lassan „elindult a lavina”.

1994 nyara. Nagyszüleimnél voltam, és a hátsó kertben tevékenykedtem valamit. Egyszer csak a kezembe vettem egy legalább négy méter hosszú fűzfavesszőt. Na de miért is sorakoztak a kertben kétébe kötve ezek a száraz, hajlott végű vesszők? Azért, mert nagyapám a kert egyik sarkában kosárfonó füzet termesztett. Az ősszel gondosan begyűjtött, és szétválogatott vesszőkből télen hatalmas kosarakat fontunk, melyekbe a szüret során a darálásra szánt szőlőt gyűjtöttük. A kosárfonás technológiai fázisait nem volt könnyű elsajátítani, de a meleg, fatüzelésű kályhával fűtött műhelyben lassan belejöttem. Az említett kétébe kötött, több méteres vesszők a selejteket voltak, amelyek később feldarabolva, a vetemény sorát jelző pálcaként funkcionáltak.

Kezemben a leghosszabb vesszővel, képzeletben horgászni kezdtem. Arra már nem emlékszem pontosan, hogy milyen halakat fogtam, de arra viszont igen, hogy még fárasztottam is őket. Jó nagyokat dobtam, és szerencsére mindig evett a hal, nem kellett sokat várnom a kapásra. Egyre jobban izgalomba jöttem. Kezdett belém visszatérni a tavaly óta elszívárgott horgász-szenvedély. Még mindig ott álltam a hátsó udvaron, a görbült végű vesszővel a kezemben, amikor úgy éreztem, itt az ideje tovább fejleszteni a „technológiát”. Kellene egy „végszerelék”! - gondoltam magamban, de se zsinór, se horog, se úszó nincsen, még a közelemben sem. Benéztem hát a színbe - nagyszüleim így hívták a hátsó kamrát -, hátha találok néhány használható kelléket, amiből „szerelék” tudok összeállítani. Sajnos nem találtam mást, csak egy hosszú madzagot, amelyet a „horgászbót” végére kötöttem. Mivel horognak legfeljebb a húszcentis gyümölcsfakampó lett volna alkalmas, így kényszerűségből a horog nélküli horgászatot választottam. Erre a „szerelekre” vajon milyen csalit helyezzek? - gondolkodtam tovább. Felemeltem néhány téglát a baromfiudvar talajáról, és az egyik alatt egy jóko-

ra, majdnem harminc centis földgilisztára bukkantam. Először csak félig volt kint a talajból, így vigyáznom kellett, hogy kihúzás közben ne-hogy kettészakítsam. Őt is ki kellett fárasztanom! A gilisztafárasztásnak egyszerű trükkje van. Erősen meg kell fogni a kint lévő végét, és rövid ideig nem kell mást csinálni csak tartani. A giliszta így hamar „elernyed”, és kihúzható. Ha idő előtt akarjuk kihúzni, biztosan elszakad. Miután sikerült egészben a felszínre hoznom, legalább három göccsel a „horgászbotról” lógó madzag végére erősítettem.

Eddig minden szép és jó, de valójában hol és mire szeretnék horgászni? Körbenéztem magam körül az udvaron és a kertben, de víz és halak híján legfeljebb a tyúkok jöhettek volna számításba. Azok viszont túl gyorsan elvitték volna a „csalimat”.

Jobb ötletem támadt! A kert végén állt egy öreg körtefa. Mindig arra másztam fel, amikor valamilyen gyümölcsöt ettem. Még a legnagyobb szőlőfürtökkel is felkapaszkodtam, és ott fogyasztottam el. A fa körül volt néhány vakondtúrás. Azt a tervet eszeltem ki, hogy a bottal együtt felmászok a fára, és a gilisztát a „vakond-lak” bejárata elé lóगतom, hátha kijön érte. Ha a vakond nem is jött ki, de a „csalim” bemászott. Persze tisztában voltam vele, hogy a fa tetejéről történő horog nélküli vakondhorgászat aligha fog sikerrel zárulni, de mégis jól esett egy kicsit eljátszani a horgászatot. Ekkor még nem is gondoltam, hogy ez az apró, fantáziadús játék hova vezet majd. A sikertelen akció után elfogyasztottam néhány fürt szőlőt, majd nagymamám ebédre hívó szava „elővarázsolt” a kert végéről. Héjában sült krumpli volt az ebéd, jó sok folyékony kolbászsírral. Ez volt akkor az egyik kedvenc ételem - még ma is az -, a toroskáposzta, és a paprikás krumpli mellett. A sok zöldség - hagyma, saláta, retek, uborka - sosem maradhatott el. Manapság már a halételek is a kedvenceim közé tartoznak, de abban az időben, még csak egy alkalommal ettem „igazi” halat.

A kalóriadús kolbászsíros krumpli elfogyasztása után a desszert, 10-15 szem zöldessárgán csillogó, mézédés ringlőszilva volt. Délutáni pihenésről szó sem lehetett, máris az új, „jobbnál jobb” ötletek kivitelezésén törtem a fejem.

Gondolkodtam, gondolkodtam, mit kellene csinálni...

A délelőtti, kudarcot vallott próbálkozások után már szeretnék valódi felszereléssel, és ha lehetséges, halakra horgászni.

Egyszer csak eszembe jutott a létra!

A szerelékes létra, amit egy évvel ezelőtt Szilárd bácsi adott ajándékba a balatonboglári nyaralásunk utolsó reggelén!

Egyik ötlet jött a másik után! Szárnyaltak a gondolataim.

Mi lenne akkor, ha ezt, a már valódi végszerelést rákötném a délelőtti fűzfavesszőre - a madzag helyett - és ha hazajön apukám, megkérném, hogy menjünk ki horgászni a Gyepes-csatornára.

Számomra ez egy viszonylag könnyen kivitelezhető ötletnek tűnt, de...

Mielőtt folytatnám a történetem eseményeinek papírra vetését, néhány dolgot le kell szögeznem.

A közvetlen családom, szüleim és a nagyszüleim mindig természetszerető emberek voltak. Ha nem vittek volna magukkal kirándulni, túrázni és biciklizni már két-három éves koromtól, akkor elképzelhető, hogy nem formálódott volna szenvedéllyé, életformává a természethez kötődő szoros viszonyom. Nem lelném örömeimet a mátrai bükkösök végeláthatatlan ösvényein történő kószálásokban, és nem töltene fel lelki energiával a körösi ártér alkonyati szellőinek életerőt sugárzó utánozhatatlan illata.

Azonban...

A horgászat, és a hozzá kapcsolódó tevékenységi kör a szüleim számára egy ismeretlen, sok veszélyt rejtő fehér foltnak számított. Őket, nagyfokú természetszeretetük ellenére, gyerekkorukban nem csábította el ennek az ősi „zsákmányszerző” tevékenységnek a hívó szava, mivel az ő szüleik, sőt a rokonság többi tagja sem horgászott. Mindezek által, főként az első horgászéveim alatt, - utána megszokták -, nem mindig értettek egyet a hirtelen született, olykor „nagyszerű” ötleteimmel. Egyébként most már kezdem megérteni őket, mert visszagondolva, valóban voltak körülményes módon kivitelezhető, de végül megvalósított ötleteim, az éjszakai horgászatoktól kezdve, a bejárati ajtó melletti, majdhogynem ipari méreteken történő „csontigértésig”.

Vagyis azt kell mondanom, hogy amiben csak lehetett, támogattak, az engedélyek kiváltásától a felszerelések megvásárlásán át a több száz

kilométeres utaztatásig, de sohasem ösztönöztek a horgászatra. Sőt, akkor volt nyugalom - ebben egyet is értek -, ha végre egyszer nem mentem sehová.

Ennek a furcsa helyzetnek egyedül az volt a hátulütője, hogy nem volt „mesterem” aki az alapokra megtanítsa. A horgászat összes fortélyát jóformán a saját tapasztalataim, hibáim által, - illetve néhány technikai dolgot az idősektől ellesve, tanulva -, kellett elsajátítanom. Emiatt igen hosszú évek kellettek ahhoz, hogy a horgászönbizalmam egy egészséges szintet átlépjen, s idővel kicsit „nagyképűen”, gyakorlott horgásznak nevezhessem magam.

Eléggé „bőre” sikeredett ez a néhány sorosnak tervezett kitérő, de úgy gondolom, hogy a még be nem fejezett történetem, és a további, papírra vetett élménybeszámolóim érthetősége kedvéért mindenképpen közzölnöm kellett ezeket a tényeket.

De hol is hagytam abba pontosan?

Összeszedem a gondolataimat, újra felidézem az eseményeket - folytatom...

Délután fél négy körül hazajött apukám. Azon nyomban felvettem neki a fűzfabotos horgászat ötletét, amitől persze majdnem dobott egy hátast. Persze nem a horgászat miatt, és nem is a halaktól félt, hanem az ő szavait idézve: „Engem sokan ismernek a városban, én nem fogok szégyenkezni egy száraz fűzfavesszővel. Inkább majd holnap veszek neked egy horgászbotot, és kimegyünk a Fekete-Körösre. Ez így megfelelő fiam?”

Igen! - mondtam egy kicsit elkeseredetten, mivel már beleéltem magam az aznapi horgászatba. Később viszont átértékeltem a helyzetet, és beláttam, hogy apukám nem hozott rossz döntést. A Fekete-Körös mégiscsak csábítóbbnak bizonyult, mint a hínár-fojtogatta Gyepes-csatorna városi szakasza. Ekkor a Fekete-Köröst még nem igazán ismertem, jóformán csak az árvízvédelmi töltésen folytatott biciklizéseim alkalmával láttam a folyót. A szüleimmel, és a nagymamámmal azokban az időkben rendszeresen jártunk biciklizni. Együtt talán sohasem mentünk, mindig valamelyik családtagommal, kettesben róttam a fárasztó kilométereket, gyakran egészen az országhatárig.

A következő nap délutánján apukám kezembe adta az első, igazi horgásbotomat, melyhez nagy meglepetésemre még egy orsó is tartozott. Már első ránézésre is sokkal korszerűbbnek tűnt, mint a tegnapi fűzfavessző. Rövid, teleszkópos bot volt, alig két méter. Ennek ellenére igen lágynak bizonyult, meggörbítve könnyen felvette a C betű formát. Az orsó egy kicsi, műanyag „szerkezet” volt, de a célnak tökéletesen megfelelt. Még napjainkban is lehet ehhez hasonló (gyerekeknek szánt) szettet vásárolni, ugyanis hetekkel ezelőtt nagy meglepetésemre láttam egyet a sarkadi horgászboltos barátomnál.

Gyors összepakolás, és a nyári szünetre feladott matek házi feladatok egy részének elkészítése után (mert anyukám csak úgy engedett el, ha az már készen volt), célba vettük a folyót. A gátra, a cementházi kanyarnál toltuk fel a biciklit. Ez a folyószakasz található legközelebb a város széléhez, és egyben ez a legélesebb kanyarulata is a folyó hazai szakaszának. A hullámtéren egy gigantikus beton zsilipház árválkodik, lassú végzetére várva. Egykor vízkivételi helyként szolgált, de napjainkban már semmilyen feladatot nem lát el. Az elpusztíthatatlanságot sugárzó külsejével, és rozsdás lépcsőjével nem igazán illik bele a körösi tájképbe, de a helyi emberek már annyira megszokták, hogy a folyó nélküle már nem is lenne a régi.

Tovább indultunk a töltés tetején a folyás irányában, majd a vadregényes Borbély-kanyart is elhagyva, körülbelül két kilométer után pillantottuk meg a Sitkai-kanyart. Apukám nem értett a küszözésre alkalmas horgász helyek kiválasztásához (én pedig még úgy sem), de akkor ott, véletlenül beletrafáltunk. A kanyar külső íve igen sekély, nyári vízállás esetén gyakran állóvízi jelleget öltő élettér, gyékénnyel, és olykor vastag hínármezővel tarkítva. Télen azonban a duzzasztás nélküli időszakban, az áradások kivételével szárazon áll.

A belső ív viszont mély, és a sodrás is intenzív - különösen a téli napokon. Ilyenkor a két említett szakaszt elválasztó kőszórás is látszik, amely főként a tőkés récék gyülekező helyeként teljesít szolgálatot. Novemberben a néhány nap alatt szárazra kerülő sekélyes rész, még vízzel telt mélyedéseiben visszamaradó, el nem vonult keszegek számára, az éhes szürke gémelek éles csőrei, mint „természetes szigonypuskák” jelentik a végzetet.

Most viszont a nyár derekán járunk. Apukám javaslatára megálltunk a töltés tetején. Találtunk egy keskeny ösvényt, amely a hullámtérre vezetett, és tökéletesen elrejtőzött a kánikulai szellő által lobogtatott pázsitfűszőnyeg hullámai között. Leereszkedtünk. Utunkat a szél rabjává vált, tehetetlenül sodródó gyöngyházlepkék áradata keresztelte. Narancssárga szárnyukkal idegesen csapkodtak, kétségbeesetten próbálták csökkenteni akaratukon kívüli sebességüket.

Sűrű csalánoson keresztülgázolva közelítettük meg a kiszemelt horgászhelyet. Kinyitottam a horgászbotot. A nem éppen küszözésre alkalmas aranyszínű horogra az otthon elkészített, kenyérgyurmából formált apró gombóc került. A szereléket bevettem a fél méter körüli sekélyes szélvízbe. Etetőanyagot nem használtunk, de ettől függetlenül, mint a zivatartelthőben a nap, úgy vészett el a szemmel is látható csalim, az egyre növekvő sötét küszgombolyagban. Az úszóra nem sok feladat hárult, mivel nem volt kellően kiszűryözve. Mindössze keljfeljancsi-táncot játszott, a küszök kenyérgombóc-tologató versenyének közvetítőjeként. Sajnos a gombóc nagyobb volt, mint a halak szája, de azért próbálkoztak a lehetetlennel: bekapni a bekaphatatlant. Volt amelyiknek végül sikerült, de horoggal együtt még ezeknek a „nagyszájú” egyedeknek is túl nagy falatnak bizonyult.

Majd egy váratlan pillanatban, mint gránátból a repeszek, úgy rebbentek szét az égtáj minden irányába az addig békésen kavargó küszök. A menekülő halakat egy alattomos toló hullám követte, míg végül egy fél méternél is nagyobb, ezüstös haltest vágódott ki a vízből. Balin volt, de akkor még nem ismertem fel. Azt gondoltam, hogy valamilyen ragadozó hal lehet, de abban biztos voltam, hogy nem csuka, vagy harcsa. A veszély elmúltával lassan ismét formálódni kezdett a küszgombolyag. Emlékszem egy sérült keszegre is, (valószínűleg karikakeszeg lehetett), melynek farka tövéből egy jókora darab hiányzott. Sorsába beletörődve, mint egy magányos hadirokkant, komótosan úszkált a part menti sekélyesben, újra és újra a szemem elé kerülve. Késő délutánra járt az idő. Első valódi horgásznapom lassan a végéhez közeledett. Sajnos még mindig nem sikerült egyetlen példányt sem kiragadnom a feketéllő hal-

felhőből. Amikor apukám azt mondta, hogy „fiam ez lesz az utolsó dobás, és azután megyünk”, - kezdtem egy kicsit elkeseredni.

Azért még bízam a csodában! Hátha... De jó lenne, ha...

A nap már nem világította meg úgy a meghorgászott sekélyest, mint néhány órával azelőtt, s így már sem a kenyérgalacsint, sem pedig a kűszrajt nem láttam teljességében. Mindössze a „részegesen dülöngélő” úszóm jelzéseire hagyatkozhattam, amely egyszer csak „kijózanodva”, nyílegyenesen indult el befelé, a meder irányába.

Apukám megszólalt: „Most fiam! Most!”

Nagyot rántottam és azonnal éreztem, hogy „valami” visszarúg! Kétségbeesetten ficáinkolt, miközben kiemeltem a vízből. Néhány pillanatba beletelt, mire feleszméltem! Örömöm határtalan volt! Szájából az aranyló horgot kiakasztva, rögvest elindultam büszkélkedni vele a szomszéd horgászhoz, aki nagy meglepetésemre a kűszömet nyárfa-keszegnek nevezte! Mivel már a sneci kifejezést is hallottam ugyanerre a fajra vonatkozóan, egyre nagyobb késztetést éreztem a pontos, és alapos meghatározásra. Már a töltés mögé kűszott a fáradt nap, mire összepakoltunk. Megelégedve tekertem hazafelé a biciklit, alig vártam, hogy mindenkinek megmutathassam első önálló fogásomat. Halam a vödörben, mérges csapkodással fejezte ki nemtetszését a rázós hazaút során. Otthon, az utcaajtón belépve, kezembe vettem az akkorra már „hátúszásra áttért” zsákmányomat, és anyukámhoz rohantam. Ő éppen a függőágyban olvasott a nagy diófánk árnyékában. Amikor odanyújtottam neki az ismételten vergődő kűszöm, egy kicsit megijedt tőle, mivel még nem szokott hozzá a halak közvetlen közelségéhez. A rendszeres béka-, és gőtegyűjtő „akcióimat” ekkorra már megszokta, de a hal még újdonság volt számára. Ezt követően a nagyszüleimhez is átszaladtam, mert még véletlenül sem szerettem volna kihagyni őket az első halam okozta örömmámorból. Amikor nagyapámat megkérdeztem, hogy szerinte milyen halfajt tartok a kezemben, így szólt: „Ez fiam, a macskahal.” Most már négy neve is volt szegény halamnak, amely a csodával határos módon, még mindig nem pusztult el. Hogy minél tovább életben tartsam, készítettem neki egy ideiglenes medencét. Egy hosszú és lapos edény-

ben helyeztem el, melyet - sajnos fedetlenül -, a kerti betonplaccon hagytam éjszakára. Másnap kora reggel, az ágyból kipattanva siettem ellenőrizni féltett küszöm „egészségi állapotát”, de nagy meglepetésemre, nem találtam a medencében. Kerestem a betonon, sőt a fű között is, de sehol sem volt. Nagypám látta a csalódott tekintetemet, amint azt a néhány ezüstös pikkelyt böngésztem a medence alján, amit a halam hagyott hátra emlékül. Értetlenül kérdezősködtem, de nagypám csak szűkszavúan válaszolt: „Éjszaka elvitték az idegen macskák”. Most már értettem, hogy mit takar a „macskahal” elnevezés.

Lassan ballagtak a napok, szinte unalmasnak tűntek horgászat nélkül. Alig vártam a hétvégét, hiszen apukám ígéretet tett, hogy szombaton ismét meglátogatjuk a bevált horgászhelyet, ezúttal délelőtt. Mielőtt elindultunk, összegyúrtam egy ökölnyi kenyérgombócot, és a zsebembe helyeztem. Biciklire pattantunk a szikrázó napsütésben. A forróbbnál forróbb sugarak „lassú tűzön” hevítették fejünk tetejét, de szerencsére vittünk magunkkal baseballsapkát. Az ég tiszta volt, majdhogynem rajzolni lehetett volna rá. Még egy eltévedt báránnyel is mutatkozott. Különösen száraz volt az augusztus. Eső már régen nem ragasztotta egymáshoz a gát tetejének parányi porszemcséit, melyek így szabadon táncolhattak a biciklink kerekei által kellett légórvényben.

A horgászhelyet ösztönösen megtaláltuk, de a folyó egészen máshogy festett, mint pár nappal ezelőtt. Kisebb árhullám érkezett, ezért a víz zavaros, horgász nyelven szólva „tört” lett a lebegő hordalékszemcséktől.

A folyó színe szinte minden árhullám alkalmával más és más, attól függően, hogy eredésének helyén, a romániai Bihar hegységben éppen melyik mellékpatakjától kapja levonuló vizének döntő részét. Ha a vízgyűjtő területen hirtelen nagy mennyiségű csapadék hull, akkor az érkező árhullám is hevesebb, több hordalékot hoz magával. A víz színe ilyenkor a legsötétebb. Nem véletlenül adták a folyónak a Fekete-Körös nevet. A hirtelen jött árhullámok a hordalékon, és a főként faágakból, valamint műanyagpalackokból álló uszadékon kívül egyéb „kincseket” is hoztak már keleti testvérünktől. Az eddigi, több mint 15 éves horgászéve-

im alatt láttam már úszó állati dögöket, krokodilos úszógumit, sült krumplit műanyag táliban, de mindegyre a koronát, az a „sorstalan” tyúk tette fel, amelyik egy szalmabálán állva utazott a sodorvonalban, remélve, hogy egyszer révbe ér.

A hevesen érkező árhullámok általában néhány nap alatt levonulnak, és a víz gyorsan visszanyeri viszonylagos áttetszőségét.

Nem az iskolában szerzett földrajzi ismereteket szerettem volna kiegészíteni a történet folytonosságát ismét megszakító elkalandozásommal. Csupán úgy gondoltam, hogy a felejthetetlen élmények áradatával, és hozzájuk tartozó emlékekkel megajándékozott, és ezáltal legszorosabban a szívemhez nőtt folyó megérdemli, hogy a vele kapcsolatos beszámolók során eláruljak róla néhány ismert, és kevésbé ismert intimitást.

Nem könnyű ám visszakanyarodni a sztori eredeti mondanivalójához. Ilyenkor mindig elkalandoznak a fejemből azok a gondolatok, melyeket a kitérőm előtt szerettem volna papírra vetni. Olyan ez, mint amikor ismételen neki kell fogni a tanulásnak egy hosszú nyári szünet után.

Ott tartottam, hogy a folyó vize „tört” volt, mikor apukámmal megérkeztünk. A vízszint nem emelkedett lényegesen, nem lépett ki a mederből. Ismét előkerült a felszerelés. A zsinóron azóta elhelyeztem még egy sörétőlmot, hogy az úszóm végre a kívánt pozíciót vegye fel. A horogot viszont nem cseréltem ki, és a csalizási módszeremen sem változtattam. Ekkor még nem jöttem rá arra az összefüggésre, hogy kisebb méretű horoggal és csalival sokkal több halat foghatnék. Elővettem a zsebemből az addigra félig megszáradt, repedezett kenyérgyurmát, és csíptem belőle egy jókora darabot. Ujjaim közt borsónyi golyót formáltam belőle, és úgy tűztem fel, hogy a horog vége szabadon maradjon a biztosabb akadás érdekében. Bevettem a szereléket. Az úszóm egy darabig zaklatás nélkül ballagott a sekély, ivadékok tízezeitől hemzsegő szélvízben, majd egyszer csak ugrálni, rezegni kezdett, mintha az áram rázta volna. Csodálkoztam, hogy vajon most miért nem tör ki egyik vagy másik irányba, mint a múltkor, vagy miért nem merül el? Ekkor szembesültem először ezzel a ritkábban előforduló kapástípussal, ami-

kor a hal a csalit megemelve, az úszót kifelé tologatja a vízből. Olyan eset is előfordul, hogy a parányi sörétólmot is megemeli, és ekkor teljesen elfekszik az úszó a víz felszínén. Az agyaghordaléktól zavarossá vált vízben, nem láthattam a csali körül kavargó halak viselkedését úgy, mint a múltkor, és csupán az úszóm jelzéseiből nem szerezhettem közvetlen tudomást arról, hogy a küszraj melyik „szerencsés” egyede vívta ki magának a kapitális kenyérgalacsin bekapásának jogát. Úszóm még mindig rezeg, koncentrikus körök generációi kergetik egymást a sárgálló vízfelszínen. Egyik-másik utol is éri az előtte haladót, de hiába sietnek, mert a partszéli sás lándzsás levelei kivétel nélkül lemészárolják őket. Megtépázott, erejüket vesztett félkörökként fordulnak vissza, lassuló tempóban ballagva hullámsírnjuk felé, majd észrevétlenül eggyé válnak a folyóval, akárcsak az ártéri vadvirágok illata a levegővel. Megemelem a botom, és azonnal érzem a virgonc hal ellenállását. A következő pillanatban már a kezemben tátogott a második küszöm. Ezután - máig nem értem-, hogy sikerült azzal a méretes horoggal még négy példányt zsákmányolni. Volt közöttük egy majdnem tizenöt centiméteres „vezérküz” is. A horgászok ezzel a névvel illetik az átlagosnál nagyobb méretű küszöket. Sokszor megfigyeltem, hogy a különböző korú, és egyben méretű egyedek általában külön rajba tömörülnek. Ez a „szociális” viselkedésforma szinte minden rajban élő halfajra igaz. Második valódi horgásznapom a végéhez közeledett. Kifogott halaim nem bírták sokáig elviselni a vödör vízének oxigénszegény környezetét, így egyre gyakrabban sütött a hasukra a nap. Összecsomagoltunk. Küszeim a hazaszállítás idejére egy fehér reklámszatyorba kerültek. Teljesen rájuk illett a közmondás: pislogtak, mint hal a szatyorban. Hány alkalommal hallottam már ezt a mondatot. Mindig elgondolkozok rajta, milyen szerencsés lehetett az ember, aki láthatta azt a bizonyos pislogó halat, ami a mondás alapjául szolgált. Nekem eddig még nem sikerült olyan halat látnom, amelyik le tudja csukni a szemét. Ha egyszer látni fogok, biztos, hogy visszakacsintok rá. Zsákmányom ismét a szomszéd fekete macskájának ünnepi vacsoráját képezte. Én pedig megelégedetten, pozitív emlékképek által övezett gondolatokkal bújtam ágyba.

Abban az évben, még háromszor szerveztünk küszhorgászatot a Fekete-Körösön. A második horgászat öt darabos összfogását ugyan nem sikerült túlszárnyalnom, de szerencsére egy alkalommal sem kellett halfogás nélküli esetet elkönyvelnem.

Az „emberes” hónapok beköszöntével egyre unalmasabban teltek a horgászat nélküli iskolanapok. Amikor fáradt, novemberi reggeleken, iskolába menet megcsapta orromat a déli szél által elragadott ártéri levegő illatcsomagja, újra visszatért belém az élet. Még az unalmasabb tantárgyak is egyik pillanatról a másikra érdekessé váltak. Hiszen tudtam, hogy a következő év tavaszán, az eddigieknél is csodálatosabb horgászélmények várnak majd rám. Sok matekórán eljátszottam a gondolattal, hogy milyen érzés lesz, amikor a küszökön kívül más fajokkal is összehoz majd a sors.

Addig viszont előttem állt egy végtelennek tűnő tél, s míg a fecskék helyett vándorló vetési varjak birtokolják a Körös feletti légteret, aligha lesz részem horgászkalandokban.

A „macskahal”

A „pelyhes” balin

Májusi illatok ereszkednek az ártérre, miközben tekerem a biciklimet kedvenc horgász helyem felé a Fekete-Körös töltésén. Sietni nem szükséges, mivel sötétedés előtt nem sok értelme lenne balinra horgászni. Árhullám sajnos nem volt, a folyó vize olyan áttetsző, hogy nappal a rafinált ragadozó azonnal kiszúrna bármilyen műcsalit, nem beszélve a fonnott zsinórról. A sitkai szivattyúház előtti csatorna befolyót, és a vele szemben lévő folyószakaszt szeretném meghorgászni. Az uszadékkal telt befolyóban mindig sok a táplálékhal, így a balinok rendszeresen ólálkodnak a csatorna előtti folyószakaszon. Az est közeledtével az éhségtől motiválva vándorolnak be a csatornába, hogy aztán puffogó rablássorozataik kíséretében elfogyassák kedvenc táplálékhalikat, a küszöket. Sokszor álldogáltam a csatorna befolyó feletti műtárgyon, és órákon keresztül szemléltem a balinok mindennapjait. Általában csak a „kölyökbalinok” tolták a hullámokat, de olyan eset is előfordult, hogy fényes nappal a nyári kánikulában akkora példányok vonultak libasorban a folyó és a csatorna között, hogy egyiknek-másiknak megsaccolni sem mertem a méretét. Ennek azonban már több, mint tizenöt éve, és mivel a folyó ökológiai állapota nagyon sokat romlott, sajnos azóta sem láttam ehhez fogható. Erre a helyre tartva erőltetem biciklimet az időnként erőre kapó szembeszélben, miközben abban reménykedem, hogy senki nem érkezett hamarabb, mint én, mert ellenkező esetben nem sok esélyem lesz pergetve halat fogni, mivel a folyó más szakaszain aligha adottak az említett körülmények.

A vízpart szerencsére üres volt, sehol egy ember, csend és nyugalom. Arra viszont nem számítottam, hogy horgászat iránti elfogultságomat ma a természet teszi próbára. Már a töltés tetejéről feltűnt, hogy a vízfelszínt teljesen ellepte a nyárfapehely, és csupán a sodorvonalon kívül, a folyó két szélén volt egy-egy keskeny sáv, amely viszonylag „pelyhementesnek” bizonyult. Ott, ahol horgászni szerettem volna, egy szobaméretű „gyapjúszőnyeg” ringatózott. Olyan élethű volt, hogy ha tiszta lett volna a cipőm, talán rá is léptem volna. Itt akarok én balint fogni? - tettem fel magamnak a kérdést kissé bizonytalanul, de annál

inkább csalódottan, és mérgesen. Most már nem megyek haza - gondoltam, s mivel a szőnyeg időnként alakzatot vált, mindig van egy kis vízfelület, ahol legalább néhány méter hosszban meg tudom vezetni a műcsalit. Türelmesen vártam a naplementét, miközben megfigyeltem, hogy a pehelyáradat a mögöttem lévő nyárfaerdő felől jön. A bíborszínű naplementében a pelyhek „vízre szállása” olyan látvány kelt, mintha piros hó esne. Rablást alig hallok, inkább csak néhány tolóhullám jelzi a balinok jelenlétét. Felteszem az öt centiméteres sárga wobblereget, és a lehetlennel próbálkozom. Az első dobást követően akkora „hógolyót” húzok ki, hogy alig tudom kibogarászni belőle a műcsalimat. Még hármat dobok, de máris kezdem megenni az egészet, mivel minden dobás után legalább öt percig tart, amíg a zsinóromat megtakarítom. Várom néhány percet, majd ismét útjára engedem a wobbleret. Beesés előtt a zsinórt lefogva megállítom, így olyan észrevétlenül hullik a vízfelszínre, akár egy „jól megtermett” nyárfapehely. Kicsit hagyom, hogy álljon a víz tetején, majd egy enyhe pöccintéssel indítva, elkezdem bevontatni. Körülbelül négyet tekertem az orsón, amikor durr... Elemi ütés, majd egy hatalmas loccsanás. Az időközben felkapcsolt fejlámpám fényében csak azt látom, hogy a zsinór mérnöki pontossággal szeli ketté a „szőnyeget”. A pelyhek már a botom gyűrűit is elfoglalták, sőt már az orsómra is jutattam belőlük, de azért még próbálom tekerni. A hal nagyokat ránt, de a féknek esélye sincs megszólalni a pelyhek fogságában. A balin egy vehemens menekülési kísérlet közepette hol a vízben, hol pedig a levegőben igyekezett visszaszerezni elvesztett szabadságát, miközben váratlan hullámok zaklatták a vízfelszín nyugalalmát. A küzdelem gyorsan megvonta erőtartálékait, és merítőháló híján a tarkójánál fogva ragadtam meg a másfél kiló körülnek saccolt ragadozót. Furcsán hangzik, de nem számítottam ekkora balinra. Más vizeken talán le sem fényképeznek egy ilyen halat, de itt, az ökológiai szempontból keserves sorsra jutott szerezett folyómon, számomra ez nagy esemény, mivel átlagosan minden tizedik pergetve fogott balin éri el az egy kilogrammos súlyt. A fogott halak többsége fél kiló körüli, miközben aki a 2000-es évek elején pergetett, gyakran találkozott három kiló feletti példányokkal. Azt sem jelenthetem ki, hogy az apró műcsali miatt fogok kisebbeket, ugyanis a

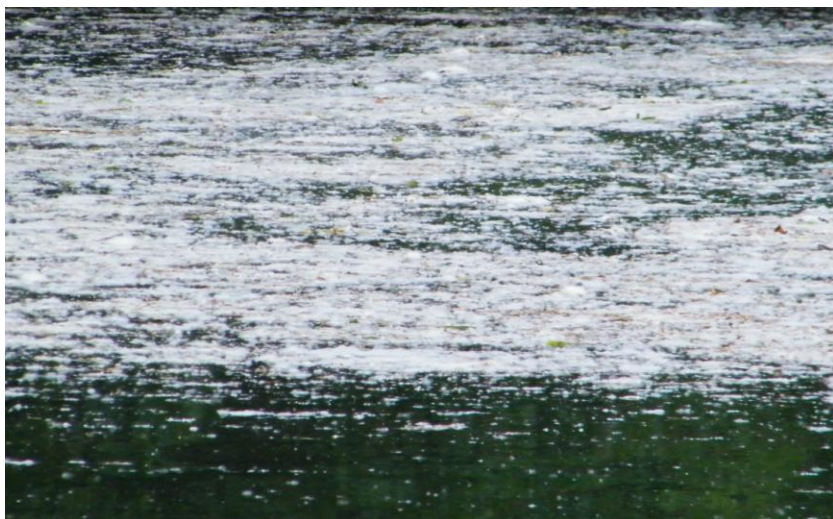
hét és kilenc cm-es woblerekkal sem fogtam nagyobb méretűeket. Ugyanúgy megtámadták a harminc centiméter körüli példányok, csak sokkal ritkábban, mint az öt cm-est. Vagyis darabszámra van elég balin a folyóban - ez sajnos más ragadozó halra már kevésbé mondható el -, viszont az egyedi méretük meglepően apró, igen kevés az ivarérett példány. Arra gondolok, hogy a nagyobb példányok a nem kielégítő táplálékhal mennyiség és összetétel miatt elvándorolhatnak - duzzasztás nélküli időszakban akár a Tiszáig, de ezen kívül számos más oka is lehet a jelenlegi állapotnak. Tény, hogy a másfél kilós halamnak örülni kell, fényképezni kell, és eszembe sem jut, hogy hazavigyem. Próbálok vigyázni rá, a puha fűpaplanra helyezem a bot mellé. Babrálok a fényképezőgépem, amihez még szégyenszemre nem értek. Igyekszem a manuális funkcióval megörökíteni a halam aktuális helyzetét, de hol a nagy sötét semmit fényképezem le, hol pedig a fejlámpám gyengélkedő fényében próbálok egy viszonylag használható képet készíteni. Egyik sem sikerül, így jobb híján át kell térnem az automata módra, miközben a halam, kényelmetlenségében már legalább ötször próbált változtatni az elhelyezkedésén - általában pont akkor, amikor le akartam nyomni a gombot. Készítettem legalább húsz képet. Kettőt-hármat megfelelőnek találtam belőle, így sietve helyeztem vissza a szárazföldi küldetését betöltő halat. Aggódtam miatta, mert nem úszott el azonnal. Előrehátra mozgatva igyekeztem oxigénhez juttatni, melyre egy elemi fark csapással reagált, és búcsút intett. Elégedetten, és hálámat kifejezve búcsúztam el a folyótól... Éreztem, hogy nem szabad haragudnom rá, hiszen a jelenlegi keserű sorsáért nem Ő a felelős. Bízom benne, hogy idővel egyre több tudatos ember fogja felismerni a természetes vizek, - és főleg folyóvizeink pótolhatatlan szerepét és értékeit a kortárs horgász kultúrában, és nem a jelenleg még népszerűségnek örvendő anyagias, márka-, és nagyhalcentrikus horgász-szemlélet fogja meghatározni a horgászok értékrendjét. Annál inkább a valódi ismeretanyag mind a hidrobiológia, mind pedig a halak ismerete terén, egyeztetve az egyes horgász-műfajok technológiai és módszertani sajátosságaival. Mindennek tudatában - elfogadva a jelenlegi állapotot - reménykednünk kell abban, hogy idővel sikerül kompromisszumra bírni az érdekelt szer-

A VERSLISTA KIADVÁNYA - LIMITÁLT PÉLDÁNY

veket, és folyóink talán visszakaphatják azt a „személyiségüket” - mint ökológiai állapotot - ami valóban jellemző rájuk, és ezáltal mind a természet, mind pedig a becsületes horgászok érdekeit kiszolgálhatják.

A „pelyhes balin”

A „szőnyeg”

Gyermekkorom naphalái

Egy tikkasztó augusztusi délutánon harsogó madarének terjeng a kis város utcáján. Még javában tart a nyári szünet. Ebédre a fahéjas rántott szilvából annyit ettem, amennyi csak belém fért. Egy nagy bögre bodzaszörp elfogyasztása után függőágyamban heverve, gondtalanul elmélkedek a halak, számomra még ismeretlen életéről. A nagy diófánk lombját finom szellő borzolja, arcomat csak néhány árnyékszabdalo napsugár érinti meg, így leégésről szó sem lehet. A szomszédban kukorékol a rekedt hangú kakas, még hozzá olyan keservesen, mintha az lenne az utolsó perce.

Ezekkel a mondatokkal tudom leginkább jellemezni azokat a régi, gondtalan-felhőtlen nyarakat, amelyek egy lassan feledésbe merült időszak mindennapjait jellemezték.

Tapasztalatlan, de mégis lelkes horgászsként minden lehetőségnek örültem, ami a halfogás minimális esélyét lehetővé tette. Mindegy volt, hogy valamelyik öntöző csatornára, vagy időszakos vízállásra megyek-e horgászni, az számított, hogy legyen benne horoggal fogható méretű hal. Ha nem volt, az sem okozott problémát, hiszen a csalihalfogó hálómmal kivétel nélkül fogtam razbórárt, apró naphalakat, vagy sügereket. Szövöm gondolataimat a délutáni kánikulában. Kíméletlenül szórja sugarait a nap. Ennek ellenére egyre inkább ébred bennem a motiváció a halfogás iránt. Nagy halra nem számíthatok, mivel még az elején tartok „mindennek”. A halakról és a halfogásról szerzett eddigi ismereteim legfeljebb a spiccbotos horgászatot teszik lehetővé, azt is meglehetősen „sajátos stílusban”. Nem csupán az ismereteim, és a felszerelésem részleges hiánya korlátozza a lehetőségeimet, de a komolyabb halállománnyal rendelkező horgászvizek is hiányoznak. Persze, ezt mégsem jelenthetem ki, mivel a Fekete-Körös itt folyik a város határában, és akkoriban még a halállománya is elfogadható volt, de a már említett szegényes halfogási ismereteim mellett a folyó még nem jöhetett szóba. Maradnak a hínár-fojtogatta öreg csatornák, amelyek szebb napokat is láttak már, és bizony aligha vállalják azt a szerepüket, melyre létrehoz-

ták őket. A vízutánpótlás kiszámíthatatlan. Olykor-olykor tikkadt nyári napokon egy zsilipen keresztül a folyó vizével „oltják a szomjukat”, de ez a felfrissülés csak arra jó, hogy az áramlat a hínárcsomók tetején otthonra lelt békalencse-tömeget olyan helyre szállítsa, ahol szintén azt kívánják, hogy tovább menjen.

A Bárkás-csatorna felé tekerem a biciklimet. A kormány egyik felén egy lezárható tetejű bádogvödör ringatózik, a másik felén pedig a csíkos szatyrom az esőkabáttal, egy flakon ásványvízzel, és egy kilyuggatott fedelű befőttesüveggel, melyben a komposztból szedett trágyagiliszták vannak.

A szóban forgó bádogvödröm számos történet részese volt, melyek közül egyet megemlítek. Esős ősz volt akkor, emlékeim szerint visszafelé tartottam egy sikertelen horgászatból a Kopolya-csatorna távoli szakasza mentén. A traktorkerekek többszörösen belevésték emlékiratukat a dűlőút kötött talajába, így bátran kijelenthetem, hogy rázós utam volt. A vödröm majd kibújt kemény bőréből, miközben a biciklivázzal sorozatos „összetűzésbe” került, hangos koppanásokkal adva tudtomra, hogy kellemesebb utazásban is volt már része.

Remeg alattam a pedál, a kezeim mintha a légkalapácsot szorítanák, és a fogaim sem a hidegtől koccannak egymáshoz. Egy váratlan pillanatban legalább harminc vadkacsa tárja szélesre szárnyait, és hagyja maga alatt a csatorna zezugos, posványos vizét. Néhány másodperceltelével három lövést hallok, majd ismét kettőt. Az egyik kacsa a túloldali szántásra esik, a másikat pedig zuhanás közben „elnyeli a végtelen „susnyás”. A többinek az ijedtségen kívül nem esik más baja. Emberi hangok ütik meg a fületem. Dicsérő szavakat nem igazán hallok, ráadásul elég sokáig mondják a magukét. Erősen fülelek... talán még a közvetlen felmenőim is szóba kerülnek. Körülbelül száz méter távolság lehet közöttünk. Utólag kiderült, hogy vadászok voltak, akik a megfelelő időben szerették volna felszállásra kényszeríteni kedvenc víziszárnyasait. Sebaj, gondoltam magamban. Honnan tudhattam volna, hogy pont ott, pont akkor vadászat van... Még mosolyogtam is egy jót, hiszen ki tudja, hogy hány vadkacsa életét mentettem meg, ha nem is véglegesen,

de egy időre biztos. Egyelőre ennyit a vedremről, ami több éven keresztül volt az útitársam a horgászatok során: emlékét már csak egy fénykép őrzi.

Az eredeti úti cél a Bárkás-csatorna városszéli szakasza, ahol egy keskeny gyalogos híd köt össze két utcát. A hídtól felfelé kertek nyúlnak a vízre, de ettől függetlenül végig lehet gyalogolni a part mentén, mivel a kerítések nem érik el a vizet. Négy vagy öt horgász helyről tudok, ami meghorgászható, a többi a növényzet fogságába esett. A legígéretesebb helyen éppen fürödnek... fejest ugrálnak, majd iszappal dobálják egymást a nálam sokkal idősebb „kölykök”. Legyintek egyet, mormolok magamban valamit, majd továbbállok. Szikrázik a nap, a parton néhány tyúk keresi boldogulását, a szárnyuk olyan formát ölt, mintha egy-egy tojást cipelnének a „hónuk alatt”. Lépteimre egy megtermett mocsári teknős ijedten szakítja félbe napozását, a szúnyogokkal pedig kénytelen vagyok „vérszerződést” kötni, ha maradni szeretnék. A hínár szélén magányosan leskelődik egy „szivarcuka”. A horgászkoznyelvben így hívják a 20-30 cm-es kiscsukát. Beljebb vörösszárnyú keszegek népes raja fodrozza a vízfelszínt, még távolabb pedig egy elszánt szürke gém próbálgatja a halfogással.

A víz majdhogynem teljesen átlátszó, nincs az a lyuk a hínárcsomók ölelésében, amibe be nem látnék. Az egyikben észreveszek egy természetes naphalat. Talán még a tenyeremet is elfedné, gondoltam magamban izgatótan. Hím lehet, őrzi az apró kráterszerű fészket, néha megfordul, kimeresztli tüskés hátúszóját, majd halványkék farkával jó nagyokat legyez.

A fészkekben az ikrák kikelésre várnak, melyeket a hal mindenáron védelmez, s az említett viselkedésével az üledéket igyekszik eltávolítani az ikrák felszínéről. Ellenkező esetben a fejlődő halembrió oxigénhiány következtében elpusztulhat. Nem véletlenül egy igazi túlélő ez az Észak-Amerikából származó faj, melyet a múlt század elején az akvaristák hoztak be Európába. Alkalmazkodóképességének köszönhetően megtalálta helyét a természetes vizeinkben. Annak ellenére, hogy tájidegen, szerintem több örömet okoz, mint amekkora kárt a számlájára írnak, - tény ugyanis, hogy pusztítja más halfajok ikráit és ivadékait.

Kinyitom, de inkább csak kinyitnám a spiccbotom, amikor látom, hogy az előző horgászat után a végszerelékem nem a szerelékes létrára tekerem, hanem „csak úgy” a bot köré. Néhány percig bogoznom kell a vékony zsinórt. Közben a bot végéről a dugó leesik, és begurul a sás sűrűjébe. Nyugalom... mondogatom magamnak félhangosan... Az apró horogra felfűzök egy trágyagilisztát. Az úszót feltolom egészen a bot végéig, ugyanis a naphal horgászatánál nem veszem hasznát, sőt a sekély vízben még az is előfordulhat, hogy távolgása a szegény halat elűzi fészkeből. A horog felett mindössze egy sörétóloom árválkodik. Kezemben tartom a botot és koncentrálok, hogy a felcsalizott horgot minél inkább a fészek környezetébe helyezzem. Süllyed a giliszta... Körülbelül húsz centiméter távolságról „ront rá” a naphal, és azon nyomban bekapja. Nem hagyok neki gondolkodási időt, azonnal akasztok, de pechemre fél méter magasból visszaesik a vízbe. Mondom a magamét magamnak... Bánatomban igyekszek új fészkek, és új halak után nézni. Már-már otthagynom a horgász helyet, amikor megakad a szemem egy újabb természetes naphalon, amely kerülgeti az előző fészket. Érdeklődve figyelem a történéseket mindaddig, míg rá nem jövök, hogy ugyanazt a halat látom, amelyik az előbb visszaesett. Ilyen nincs - gondoltam magamban... Három perc sem telt el, és már újra a fészket őrizte, mintha mi sem történt volna. Próbálkozzak a lehetetlennel? - vagyis még egyszer horogra csábítani - tettem fel magamnak a kérdést bizonytalanul, majd arra gondoltam, hogy valószínűleg a történetek ellenére is védelmezni fogja az ikráit, miért ne támadná meg a fészkeire „komoly veszélyt” jelentő gilisztát másodjára is, függetlenül attól, hogy visszajött-e az étvágya, vagy sem.

Lóगतom szerencsétlen gilisztámat... Ott kunkorítja végét a fészek peremén, erőlködik szegény, igyekszik magát minél veszélyesebb színben feltüntetni, de mindhiába, naphalam még a hátúszóját sem mereszti. Talán még él benne a trauma, vagy már minden mindegy neki? Millimétereket mozdítok csupán a botomon oldalirányba. A még mindig élénk csalimat sikerül a hal szája elé helyezni, szinte már önfeláldozó módon bebújik szegény, de kiszemelt zsákmányom még mindig csak a tátogásra

használja száját. Próbálom gyengéden távolítani a csalit, akkor néhány cm-t utána úszik, de mielőtt elkapná, megtorpan. Ez aztán egy körülményes hal - jegyzem meg hangosan, miközben legszívesebben feladnám az egészet. Csalódott szemmel bámulok bele a mélységbe. Milyen színopompás hal, amikor szárazra kerül... Felülről nézve meg szürkének tűnik, akárcsak a többi halfaj. Talán a kopolyúfedele végén lévő narancssárga folt az, amelyik a vízben is látszódik, és ami alapján biztosan fel lehet ismerni.

Az esélytelenek nyugalmával tovább próbálkozom. Egy arasznit megemelem a csalimat, majd tollpiheként ejtem gyanútlan halam feje tetejére. Vergődő gilisztám legördül a hal „homlokán”, majd amikor a szájához ér, két tátogás között, csodák-csodájára bekapja. Akasztok... Erős rántást érzek, a középen szigetelő szalaggal megragasztott botom reccsen egyet, de ettől függetlenül bírja a „terhet”, s a következő pillanatban a szivárvány színeiben pompázó hal már a fűben keresi kényelmét. Tenyerembe veszem, megszabadítom a horogtól, vizet merítek a sokat említett vödörbe, és beleteszem. Utólag belegondolva, milyen jót tettem volna, hogyha visszaengedem... Hiszen milyen rafinált volt, micsoda ösztönnel őrizte az ikrákat... Mégis hazavittem, mivel nem csak fogni szerettem a naphalat, hanem megsütve is az egyik kedvencem volt. Annak ellenére, hogy akkoriban szóbeszéd alapján sokan úgy tartották, hogy mérgező a húsa. Több könyvben utána olvastam, de sehol nem találtam rá utalást, hogy igaz lenne az említett állítás. Paprikás lisztben ropogósra süttettem anyukámmal. Finom sárga húsa felülmúlja akármelyik keszegét, de még a sügérét is. A történetben szereplő naphalon kívül, rengeteget fogtam akkoriban. Olyan eset is előfordult, hogy több kilométeren keresztül gyalogoltam egy csatorna mentén hínárlyukról-hínárlyukra, s mire végig érttem, már félig volt a vödöröm a fészkekből „eltávolított” halakkal.

Szüleimmel minden évben elmentünk nyaralni az ország valamely pontjára, s 11-12 éves koromban már a horgászfelszerelést is cipelni kellett, - szinte mindenhova. 1999 júliusában Balatonföldváron nyaraltunk. Ekkorra már megtanultam fenekező módszerrel horgászni, s már az első pon-

tyokat is megfogtam otthon az Éden-tavon. A Balaton egy kihívást jelentő víznek számított, ahol elsősorban dévérkeszegre szerettem volna horgászni. Szerencsére a horgászaton kívül a halfogás is megvalósult - a nyaralás első napjaiban már 30-40 dkg-os keszeget csábítottam horogra, etetőkosaras fenekező szereléssel. A spiccbotom „nyári ál-mát” aludta a botzsákomban, szinte el is feledkeztem róla. Az utolsó előtti napon azonban minden megváltozott.

Majdnem hőgutát kaptam, miközben kényelmes léptekkel közelítettem meg a kikötőt. A hosszú sétányt és a mólót egy kis híd kötötte össze, ahonnan a fenékgig lehetett látni. Nem volt mély a víz, talán még egy méter sem. Többször nézegettem azt a hosszú, karjaival integető hínárt, amelyik az egyik vitorlás hajó mellett enyelgett. Néha érkezett egy-egy nagyobb hullám, ekkor mindig azt hittem, hogy búcsút int, de erre nem volt lehetősége, mert saját gyökerei fogságban tartották.

Figyelem a vizet... Addig erőltetem a szememet, amíg meglátok egy szürkésbarna foltot a hínár tövében. Egyik pillanatban eltűnik, azután ismét ott terem. Először elgondolkozok azon, hogy én zakkantam-e meg teljesen, és mindent hálnak látok, vagy higgyek a szememnek, hogy létezik ekkora naphal? Ha az a „valami”, amit látok tényleg hal, akkor kizárásos alapon naphal lehet. A sügér is viselkedhet hasonlóképpen, de az sokkal karcsúbb... Ha keszeg, vagy ezüstkárász lenne, akkor pedig nem sűrögne-forogna azon a tányérszerű felületen. A híres balatoni keszegek, és az esetleges pontyfogás lehetősége azonnal a feledés homályába merültek. Átvette bennem az irányítást a felfedezés vágya és a kíváncsiság, úgy éreztem, ki kell fogynom azt a halat. Azonnal előkerült a spiccbotom, de bánatomra azzal kellett szembesülnöm, hogy az említett vitorlás hajó árboca igen csak megnehezíti a horgászatot. A csalit még el tudnám juttatni a kívánt helyre - közvetlenül magam alá -, de akasztani már semmiképpen sem tudnék hatékonyan, akadályozna a vitorla közelsége. Más elképzelésen töröm a fejem. Találok a horgásztáskámban egy pótszerelést, feltekerve egy szerelékes létrára. Négy méter zsinór van rajta, de kötök még hozzá legalább három métert, mert ellenkező esetben a vízfelszínt sem érném el. Kiválasztok az otthonról

hozott giliszták közül egy élőt, majd felfűzöm a horogra. Horgászbot nélkül, a kis létrát a kezemben tartva leengedem a csalit azt általam hálnak vélt folt mellé. Abban a pillanatban legalább egy arasznyit változtatott helyzetén a fantomhal. Vajon bekapta, vagy csak rámozdult? Talán már ki is köpte? - őrlődök hosszú másodpercekig, majd megrántom a zsinórt. Először azt hittem, hogy a horgom beakadt a hínár szárába, mert csak egy nagy súlyt éreztem, ami valamelyest emelkedett. Lassan megláttam egy csillogó haltestet, amely a szürkésbarnából pillanatokon belül színessé változott, s már a felszínen terelgette a maga által keltett hullámokat. Félttem attól, hogy kiemelés közben visszaesik, vagy akár elszakadhat a vékony zsinórom, de szerencsére megfogtam. Még soha nem láttam ekkora naphalat! Teljes testhossza meghaladta a 20 cm-t. A színezete ugyan fakóbb volt a csatornáknak fogott halaihoz képest, de ez most a legkevésbé sem számított. Azon a napon még három naphal jutott hasonló sorsra, melyek mindegyike természetes volt, de méretük nem közelítette meg az elsőként fogott matuzsálemét. A keszegeket ekkorra már el is felejtettem... Azt gondoltam, hogy az az igazi horgászélmény, amit én annak tartok, és ehhez nem minden esetben szükséges komoly felszerelés és nagyhal.

Nem okoztam csalódást magamnak akkor sem, amikor két évvel ezelőtt Szilárd barátomnál töltöttem néhány napot Balatonbogláron. Augusztust írunk. Barátságatlan arcát mutatja a tó. Reggel óta horgászunk a kikötőben, miközben tarajos hullámok csapnak le a móló moszatba burkolózott köveire. A feederbotom állandóan kifordul a helyéből, mivel a leszúrt bottartóm annak ellenére sem találja meg a stabilitást a kövek rései között, hogy már kész tornyot építettem köré. Számolatlanul aprítjuk a „gyári méretű” 25-40dkg közötti keszegeket, nagyobb nem jön, már-már napszúrást kapok, kezdem az egészet megunni. Azt azért megjegyzem, hogy otthon, a Körösökön igen csak örülnék az itt tapasztalt halsűrűségnek, és kapás-gyakoriságnak. Egy rövid ebédszünetet rendelek el magamnak, - miközben a móló kövei között bandukolva megakad a szemem egy magányos naphalon. Gondtalanul pihen a kövek árnyékában, helyzetén nem változtat, csak a mellúszóit és a farkát mozgatja annak

érdekében, hogy az egyensúlyát megtartsa. A gyermekkori fanatizmusom rögvést életre kelt. A feederbotos végszerelékről levettem az etetőkosarat, a horogra pedig giliszta híján négy napszítta, még éppen mozgó csontkukacot tűztem. A horogelőkém legalább fél méter hosszú volt. Amikor a horgomat a kövek közé helyeztem, a gubancgátló csövem még vígan a levegőben róttá köreit, akár egy inga. Persze vele együtt a felcsalizott horgom is körtáncot járt, szegény naphalnak a szeme is józhatótt. Csak többszöri próbálkozásra sikerült utolérnie a keringő csalit. Az eset hasonlított egy agárfuttató versenyhez, ahol a kutyák a körbe-körbe forgó műnyulat kergetik. Gyorsabban kifogtam, mint ahogy reméltem. Mondtam is a barátomnak, hogy talán rájöttem arra, hogy kell „megszédíteni” a halakat. Azon a napon még legalább öt naphalat fogtam. Este a móló övezte nádasban meg is pucoltam őket, s másnap néhány keszeggel kiegészítve nagy lakomát rendeztünk. Mielőtt hazaindultam, még egyszer meglátogattam a mólót, ahol mélyen elgondolkodtam. Tavaly elmúltam 30 éves. Gyönyörű halakat fogtam már szerte az országban finomszerelékkal, bojlival, és pergetve egyaránt. Tulajdonképpen sikerült a horgászatban kiteljesednem. Munkám során is halakkal foglalkozom, vagyis megvalósultak azok az elképzeléseim, amelyeket gyermekként szőttem a messzi jövőről... Mégis feltettem magamnak a kérdést, hogy vajon miért vonz ennyire ez a sokak számára jelentéktelennek tűnő kis faj? Miért tud felnőtt fejjel is magával ragadni a gyermekkori szenvedély, ha egy kövek között megbújó naphalat látok? Talán az lehet a háttérben, hogy miközben naphalra horgászok, teljesen megszűnik az időérzésem. Abban a pillanatban, amikor a kiszemelt hal szája elé kell juttatni a „fészkelődő” gilisztát, minden mást elfelejtek, és egy jelentéktelen időre csupán azon kell aggódnom, hogy be kapja -e, vagy sem. Úgy gondolom, bármilyen siker érhet a jövőben a horgászat terén, évtizedek múlva is ugyanolyan izgalommal tölt majd el, ha a hínárcsomók szorításában észreveszek egy naphalat. Sok horgász pályafutása kezdődött ezzel a hallal, akkoriban az említett csatornákon rengeteg gyermekhorgász élt át hasonló élményeket. Sokszor össze is veszünk azon, hogy kinek jussanak az ígéretesebb hínárlyukak. Persze nem sza-

bad ennyire elfogultnak lenni egy faj tekintetében. Az első gyerekkori horgászfogások között ugyanúgy szerepel a küsz - nekem is az volt az első halam -, a bodorka, a vöröszárnyú keszeg, a törpeharcsa, de az ezüstkárász, és a sügér is. Kinek melyik fajjal volt emlékezetesebb élménye - ragaszkodni fog hozzá élete során. Mesélni fog róla, és legtöbbször horgász pályafutástól és életkortól függetlenül élvezettel fogja horogra csábítani. Mi lehet ennek a magyarázata? Valószínűleg az, hogy a múltba veszett gyerekkor néhány pillanata újraélhetővé válik, a hozzá tartozó kíváncsisággal, és érzelmi háttérrel együtt.

A naphal

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

Boltizár Ottó

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
